

ДРАГАН ХАМОВИЋ

НИМАЛО НАИВНЕ ПЕСМЕ

РОЂЕН КАО ЗМАЈ

Светом лагарија, тј. мимикрије,
Змају преостаје да нарав прикрије.

На свет се привикне, не може бирати
Ко год се родио као лик крилати.

(А таквој реткости, соју од пламена,
Није још нађена достојна замена!)

Да се змај уклопи у свет наш блесави:
Свој огањ утиша и крила пресави,

Час да се покаже другима – одгоди
За заплет одсудни, догађај погодни,

Кад буде питање *бӣти ил не бӣти*
Свима ће открити профил змајевити.

ЗМАЈСКИ ОГАЊ

Ако су але и вране напале,
Змајевске очи саме се запале.

Зажаре му се и бели образи,
Слабост у себи прегори, порази.

Пристижу бучни алави налети,
Змај срце стегне, дубоко заледи.

Од старих, тајних предачких порука
Снага му расте – нарасте стострука.

Макар су пред њим бројнији одреди,
Све моћи напрегне, борби подреди

И зато не може – да не победи.

ЗМАЈ СА МАГЛИЧА

Кад год се поврати с тврђаве Маглича
Штошта би могао змај да нам наприча.

Као надзорника Ибарској клисури
Далеки владалац овај град истури.

Град Маглич, надређен стрмом околишу,
Одатле змајеви терен контролишу.

Ноћи на том месту чуда производе:
Искоче из земље, из горе, из воде.

Сваки час, одасвуд, могу те напасти
Шишмиш ескадриле, пискаве сабласти.

Свакакве прилике змају се причине
До јутра и брујне звоњаве Жичине.

Тукле су некада напасти реално,
О том се причало, још више певало.

Одбрана горе је – а будно зло доле,
Змајеви осташе, тврђава одоле.

Али ток времена, његове навале
Парче по парче зидина развале,

Време камен глође и нема помоћи,
Град висок надзире чувар даноноћни.

Змај ћути: што данас видиш на Магличу
За тужну је песму и није за причу.

ЗМАЈ ОСВАЈА КАЈМАКЧАЛАН

Посрнем, пружим се, пењем
Планинском врху, под стењем.
Зној лије са чела слана,
Ступам пут Кајмакчалана.

Држим се просте тактике:
Следим солунске ратнике
На правцу страшног јуриша
(Што бројне храбре утиша!)

А ови тврди ободи
Посташе врата слободи.

Не хтедох пута олака:
На Кајмакчалан из облака.
Јер кад се јунак намучи,
Мука га нечем научи.

Заклопих крила, ваздуше,
Гранитом газим, без душе,
Уз ретке, кратке одушке,
Доспевам, мучно, до душе.

ЗМАЈ НА ПОЉУ КОСОВУ

„Поље као ниједно
Над њим небо
Под њим небо.”

Васко Поја

Све трагајући за својим основом
Змај тужно кружио над пољем Косовом.

Накрене крилом, травкама пожуре,
Јер зачу да нашки жаморе божуре.

Пољем с кога су одбегли косови
Једино божуре може да ослови.

Црвеном цвећу змај братски признаје:
Воља све слабија а снага издаје

У зла времена, клизава, погана,
Родно тло измиче змају под ногама.

Поље дотаче, Поље му помену:
Ја сам место које не зна за промену,

Основ на земљи, ослонац небесни,
Унео Косово давно у себе си,

Са змајевитим јунацима, коњима,
И небом над њима – али и под њима,

Живи, све живљи, ако и погину,
Лете из народне у песму Попину.